

Eindelijk, vaag glimlachend, maar nu zonder naar hem op te zien: „We zijn niet erg vroolijk van avond, geen van beiden, hè,” begon ze zacht, bijna fluisterend: „Gek, want ik ben toch zoo blij dat u gekomen is. Ik heb er de laatste dagen voortdurend naar.... uitgezien.”

„En ik dan!”

„O ja? U ook?” ’t Klonk verrast en verheugd. „Van u kan ’k het me anders best begrijpen. Dat u niet vroolijk bent, bedoel ik. Zoo eenzaam zeker, nu Liesje weg is — niet?” Weêr trof, ondeelbaar kort, een blik den zijnen, zoo donker vragend en sidderend warm, dat Huibs adem stakte. Hij verruimde zijn borst en ging rechterop zitten; zijn ontroering werd hem bijna te machtig; een nevel scheen over zijn geest te trekken.... Plots had hij gegrepen één der handen uit haar schoot, die gedrukt en aan zijn lippen gebracht. „O maar, jij komt nu voortaan wel ’is bij me, van tijd tot tijd, niet-waar, Paulineke? Jij wilt misschien wel.... een klein beetje.... een dochtertje voor me worden....”

Zijn gedempte stem klonk toch wonderlijk na. Zij liet haar hand in de zijne.

„Een dochtertje?” Langzaam steeg een lichte gloed naar haar blanke slapen. Dan, bijna fluisterend weer, en met afgewenden blik: „Natuurlijk. Heel graag, hoor! Heerlijk dat u zooiets vraagt. Ik voelde me al dadelijk zoo vertrouwd met u.... Vreemd, hè? En aan mijn eigen vader” — even schokte haar hand in de zijne, schudde ook het blonde hoofd — „heb ik altijd zoo weinig gehad, helaas!”

„Zoo ver af ook hè?”

„Ja.... och.... was het dat maar alléén!”

En toen begon het, aanvankelijk langzaam, aarzelend, dan met wat heftiger vleugen — terwijl hij drukjes gaf in haar warme hand, soms een vraag of een uitroepje tusschenvoegde — haar blijkbaar uit innigen aandrang, toch met zoo groote moeite gedaan verhaal. Diep versmoord moest het gelegen hebben; ze zei ’t hem ook; dat hij de eerste was, aan wien ze het zoo gansch-en-al toevertrouwde, dit donkere jeugdverhaal van haar. En fel meelijdend ving Huib het op — tegelijk ondergaande vreemd-heerlijken troost, zóó sterk herinnerden hem haar met moeite gekozen woorden aan zijn eigen, nooit nog geheel verwerkte, zijn ééns onmetelijke jongensverdriet. Uit een doodongelukkig huwelijk het late, nagekomen kind was Pauline; haar vader — hij begreep het uit haar schamige vergoelijking — een luie en onbekwame, verboerschte dorpsdokter, bulderbast en drinkebroer, in den grond niet ongoedhartig, maar bedorven door zijn teleurstellingen, zijn gewetenskwellingen.... Haar vroeg-oude moeder — over haar sprekend schreide Pauline — in de laatste jaren verstild, verstrakt, als onverschillig voor verdriet geworden, daardoor zwak en toegeeflijk. Tijden waren er geweest, dat zij razen kon als een krankzinnige, haar kinderen uitschold, ze bijwijlen ranselde.... Dan de getrouwde